

Pledoarie în apărarea inimii

Blacks

Mă-ncearcă-zori un vânt de primăvară
șoptindu-mi la ureche un îndemn:
Să mă trezesc din noaptea cea amară
ce mi-a făcut din viață un blestem!

O adiere ca o conjurată
îmi unge pieptul c-un parfum ciudat
Și aripi izvăresc așa, deodată,
într-un proiect genetic, fraudat.

- Pornim în zbor spre-a judecății sală,
îmi zice vântul cald și secretos,
să-ți judecăm a inimii sfială
ce te-a cuprins în toate pân' la os.

Intrăm pe ușa fără de ieșire
și-un întuneric zboară delirant
să prindă în priviri și în simțire
un bulgăr de lumină, dezarmant.

Tu, inimă, lumină cuvioasă
ce-ai galopat spre-un colț de infinit,
De ce acum molcomă și sfioasă
în temnița tăcerii ai ruginit?

Cine te-a pus în cusca unor oase
ce nu aud cum bati al vietii ritm?
Si cine-n întuneric te descoase
Utilizând al bârfei algoritm?

Mă uit adânc să văd judecatorul,
dar întuneric este tot ce văd
Și, prin urmare, îți cer ajutorul:
să luminezi un nedorit prăpăd.

Și ce aud, de ce esti acuzată...:
Iubirii că i-ai dat un gând fixist
Spre-o unică ființa recuzată
de lumea rece-n care eu exist.

Cum ar fi fost s-o împarți, chiar echitabil,
unor ființe care nu-nțeleg
că dragostea nu-i lucru caritabil

și că trăiește numai prin întreg?

Te mai acuză, azi, cu îndărjire
că n-ai pulsă în ritmul susținut
ce m-ar fi dus pe culmi de împlinire
să cuceresc al banului ținut.

Ei nu pricep c-ai fost prea ocupată
să mă avinți în gândul meu sublim
de a capta gândirea luminată
ce este săraciei antonim.

Și ce păcat tu ai comis, absurdă
de-a nu păstra în tine tot ce simți
Si ai trimis prin vers bogata ciurdă
cu care prin cuvinte te alinți!

Aceste trei păcate capitale
le iau asupra-mi într-un mod direct
să-mi fie în gândiri bazilicale
ce-mi vor hrăni al inimii afect.

Iar voi, judecători, ce stați în umbră
și cleveți la tot ce-i luminat
Să nu vă fie judecata strâmbă,
să condamnați ideea de curat.

Mă-ncearcă iar un vânt de primăvară
șoptindu-mi în ureche apăsă
că judecata lor, în miez de seară,
procesul unei inimi a clasat.